

ani nevyšlo na jevo, že snad potvrzené narovnání se stalo dodatečně zmatečným nebo pozbylo účinnosti dle Šů 57, 58 vyrovn. řádu. Při správném postupu neměl soud za tohoto stavu věci o soukromoprávních nárocích vůbec rozhodovati, nýbrž měl odkázati soukromé účastníky na pořad práva soukromého. Odsoudil-li soud obžalovaného přes to k náhradě pohledávek oněch tří věřitelů, zakládá se tento výrok nejen na nesprávném použití shora uvedených ustanovení vyrovnávacího řádu, nýbrž i na mylném použití zákonného ustanovení §§ů 365 a 366 tr. ř.

Čís. 1688.

Narovnáním (§ 188 b.) tr) zák.) jest dohoda, jíž se pachatel zavazuje dáti v určité době náhradu veškeré škody a poškozený jeho závazek přijímá.

Pachateli nelze odepřítí beztrestnost činu proto, že ho poškozený udal před uplynutím lhůty k náhradě škody, již mu byl povolil.

(Rozh. ze dne 1. července 1924, Zm I 391/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze 6. května 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 176 II. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný, byv při krádeži přistižen, prosil poškozeného K-a, by neučinil trestního oznámení, že do 14 dnů škodu nahradí; že K. na to nepřistoupil, ale pak z důvodu, že obžalovanému mnoho nevěřil, a pro jistotu a z opatrnosti učinil oznámení strážníkovi a dal obžalovaného zatknouti; a že pak otec obžalovaného skutečně do oněch 14 dnů veškerou škodu K-ovi nahradil. Napadený rozsudek popírá, že byly těmito skutečnostmi splněny podmínky §§ů 187, 188 písm. c) (správně písm. b) tr. zák. Avšak právem napadá zmateční stížnost závěr ten důvodem zmatečnosti dle čís. 9 písm. b) Šu 281 tr. ř. Ovšem přepokládá § 188 písm. b) tr. zák. narovnání, to jest dohodou, jíž se pachatel zaváže, dáti náhradu veškeré škody, z činu vzešlé, v určitém čase, a kterouž poškozený tento jeho závazek přijme. Než narovnání nastalo, jakmile se vůle pachatele i poškozeného shodly v tom, že náprava škody nemá nastati hned, nýbrž do uplynutí lhůty obapolnou dohodou stanovené. Shoda vůle obžalovaného a K-a tu byla. Dle zjištění rozsudku spojil obžalovaný s prosbou, aby K. neučinil oznámení, nabídku, že dá do 14 dnů náhradu, K. na to přistoupil, povolil obžalovanému lhůtu 14 denní a tím nabídku obžalovaného přijal. Od narovnání, takto obapolně ujednaného a pro obě strany závazného, nemohl K. jednostraně a svémocně ustoupiti. Slovy Šu 188 písm. b), že pachatel narovnání nedostojí a poškozený ho potom udá, předpokládá sám trestní zákon, že poškozený vyčká uplynutí smluvené lhůty

a že teprve bezvysledným vypršením lhůty nastane opětně možnost stíhání pachatelova. Proto nezáleží na to, že si K. p a k věc rozmyslel a obžalovaného udal. Udání před uplynutím lhůty nemohlo obžalovaného zbaviti nároku na beztrestnost, jež získal narovnaním, jež poškozený s ním již ujednal pro případ, že mu dostojí a napraví veškeru škodu v ujednané době, třebaže z předčasného oznámení zvěděla mezitím vrchnost o jeho provinění. Výrok první stolice, že tu nejsou okolnosti, pro něž dle §§ů 187, 188 písm. b) tr. zák. přestal skutek obžalovaného býti trestným, spočívá tudíž na nesprávném použití zákona, takže napadený rozsudek je zmatečným dle čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř. Řídě se mylným výkladem zákona co do pojmu narovnaní a jeho závaznosti též pro poškozeného, nezjistil nalézací soud ostatních předpokladů §u 188 b) tr. zák., neuvažuje o tom, zda byl otec obžalovaného, jímž byla dle výpovědi K-ových škoda nahrazena, při této náhradě činným jen jako posel obžalovaného, jenž není bez majetku a tvrdil, že škodu zapravil, neb alespoň k prosbě nebo k poukazu obžalovaného, jelikož obžalovaný nemohl pro nezletilost se svým jměním volně nakládat. Jen za těchto předpokladů možno ve splnění narovnaní otcem pachatelovým shledati účinnou lítost pachatelovu po rozumu §u 187 tr. zák. Vytčenou mezeru ve skutkových zjištěních nalézacího soudu nelze vyplniti než novým projednáním věci v první stolici. Proto bylo stížnosti dle §u 5 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. na rok 1878 za souhlasu generálního prokurátora vyhověno ihned v zasedání neveřejném.

Čís. 1689.

Pojem »služebné osoby« ve smyslu §u 176 II b) a »učedníka« ve smyslu §u 176 II c) tr. zák.

Praktikant při lesní správě není »učedníkem«.

(Rozh. ze dne 1. července 1924, Zm II 95/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil v neveřejném zasedání, vyřizuje zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 17. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 176, II. písm. c) tr. zák., rozsudek dle §u 290 tr. ř. a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h :

Dle §u 290 tr. ř. bylo přihlédnouti k tomu, že právní stanovisko nalézacího soudu není správně po případě opodstatěno náležitými zjištěními skutkovými. Rozsudek uznává obžalovaného vinným zločinem krádeže ve smyslu §§ů 171, 176-II, písm. c) tr. zák. Zjišťuje, že hodnota látky, obžalovaným zcizené, činila 195 Kč, a odůvodňuje zločinnou kvalifikaci krádeže tím, že obžalovaný byl v době spáchání činu zaměstnán u poškozené lesní správy jako praktikant. Dle zákonné stati, soudem